

Но какво става задъ мене? Нѣкой ме бута, чуватъ се шушукания, затаенъ смѣхъ . . . Обръщамъ се и веднага разбирамъ: нѣщо ми правятъ задъ гърба.

Изчервявамъ се, занѣмвамъ, дума не мога да имъ кажа. Единиятъ, съ трапчинката на брадичката, не е добро момче — по всичко се познава. Той иска да ме ядоса, че да се сбиемъ . . . Мисли се за силенъ! Пакъ ми се доплака. Ето, той пакъ шари по гърба ми, чуватъ се кискания, а азъ потъвамъ въ земята . . . Нека ни е учителъ вуйчо Борисъ, че ще види той . . . веднага на колѣне до стената!

Момчето, което стои до менъ, усѣща шума задъ гърба си и се обръща.

— Не го закачайте, хей! Какво ви прави момчето? Като излѣземъ, азъ ще ви науча! — Тая защита, изведнажъ ме окуражи. Слава Богу, имало и добри момчета около мене! Моитѣ неприятели се изсмѣха на забележката на съседа ми и пакъ зашариха по гърба ми, но азъ вече имахъ пазителъ.

Той пакъ се обърна и вече съвсемъ разгнѣвенъ имъ се скара. Отъ думитѣ му разбрахъ, че тѣ пишели съ тебеширъ по гърба ми. Какво ли сж изподраскали? И изведнажъ на гърба ми нѣщо страшно натежава, сякашъ сж сложили тамъ цѣла скала.

Свелъ съмъ очи надолу и отъ срамъ не смѣя да ги вдигна. Ще забележатъ и другитѣ момчета и ще стана за смѣхъ . . .

Страшно ми тежи . . . Да има една леснина, бихъ си съблѣкълъ палтото.

И ето на, пакъ се сѣтихъ за мама. Ако тя бѣше сега при мене, никой не би дръзналъ да се подиграва.

Тѣ вече престанаха да дращятъ по гърба ми, пъкъ и где ли ще дращятъ? — та той бѣше цѣлъ изподрасканъ.

